

A SUGÁRZÁS.

Ha baktatunk az úton leszegett fejjel
Megrakodva bőven gonddal és gyötrellemmel
Fel sem tekintünk a ragyogó égre,
Hol a Nap szórja kincseit minden teremtményre.

A földre néző szem csak azt látja,
Hogy gyötrődik maga, gyötrődik családja.
Az élet küzdelem, kíméletlen verseny
S hogy a résztvevők között megint csak nyeretlen.

S mint ki tehetelenségét az ég felé fordítja,
Onnan remélve erőt a további útra.
Rádöbben a nagy igazságra,
A létnek a múlandóság az ára.

A Nap sugara éltet, meleggel eláraszt
Mozgatja a légkört, s vízzel öntözi a tájat
Nélküle nincs nappal és éjjel,
Az eső belőle árad szerte széjjel.

A Nap önmagát szórja a világba
Belőle él a fű, a fa, az állatok világa
Az ember erejét is a Naptól kapja
A sugárzás az élet alapja.

A világban megszámlálhatatlan Nap kering
Melyek sorsa alakul a miénk szerint
Ezek erejéből mi is részeseink
Így válik kozmikussá a mi életünk.

S ha utunk egyszer végetér
Lelkünk a kozmoszba visszatér
Onnan ad erőt az élő világba
Hogy az élet diadalának legyen forrása.

Budapest 2010 február 1.

A KRÓNIKÁS.